

„KÜLÖNLEGES. EGÉSZEN
MÁS, MINT A TÖBBI...
VEDD MEG, ÉS OLVASD EL
MINÉL ELŐBB!”

– Tammara Webber,
Az *Easy* című
New York Times
bestseller szerzője

SLAMMED

szívcsapás

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

SLAMMED

szívcsapás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ezt a könyvet az Avett Brothersnek ajánlom,
akik arra biztattak, hogy döntsem el,
mivé szeretnék válni, és váljak azzá.*

ELSŐ RÉSZ

I.

*E földön sehol sem találok a helyem,
megtennéd, kérlek, hogy utat mutatsz nekem?*

THE AVETT BROTHERS:
SALINA (SALINA)

KELLEL AZ UTOLSÓ KÉT DOBOZT IS BEPAKOLJUK a teherautóba. Ahogy bereteszelem az ajtót, az elmúlt tizennyolc év emlékeit zárom lakat alá, köztük mindent, ami apára emlékeztetett.

Fél év telt el a halála óta. Ez az idő elég hosszúnak bizonyult ahhoz, hogy a kilencéves öcsém, Kel már ne sírja el magát, valahányszor szóba kerül a neve, de ahhoz még nem volt elég, hogy megbirkózzunk az anyagi következményekkel, amelyet a családfenntartó jövedelmének kiesése okoz. El kell hagynunk Texast és a házat, amelyet születésem óta az otthonomként ismertem.

– Lake, ne légy már ilyen pesszimista! – mondja anya, miközben a kezembe nyomja a ház kulcsait. – Hidd el, imádni fogod Michigant!

Anya sohasem szólít az igazi nevemen. Apával annak idején kilenc hónapon át vitatkoztak azon, hogy nevezzenek el. Anya a Laylára

szavazott, amit egy Eric Clapton-dalban hallott, apa viszont Kennedynek akart nevezni, a Kennedy klán tagjai után.

– Mindegy, melyik Kennedy – mondogatta. – Mindegyiküket imádom.

Már háromnapos voltam, mikor a kórház dolgozói választásra kényszerítették őket. Végül úgy döntöttek, hogy a két név első három betűjét összevonják. Így lettem Layken, bár ezen a néven soha egyikük sem szólított.

– Te meg ne légy már ilyen optimista! – felelem anya hanglejtését utánozva. – Gyűlölni fogom Michigant.

Anyának mindig is megvolt az a képessége, hogy egyetlen pillanattal egy egész kiselőadást tudjon közvetíteni. Most is ez történik.

Felmegyek a verandára vezető lépcsőn, majd be a házba, hogy még egyszer körbejárjak, mielőtt végleg bezárom az ajtót. A szobák csak úgy konganak az ürességtől. Mintha nem is az a ház lenne, amelyben születésem óta laktam. Az elmúlt hat hónapban csupa rossz élmény ért itt. Most már tudom, hogy a költözés elkerülhetetlen, de azt reméltem, hogy legalább az utolsó tanév végét megvárhatjuk.

Az egykori konyhánk romjai között állva a frigó melletti szekrény alatt egyszer csak megpillantok egy lila műanyag hajcsatot. Felveszem, leporolom, és forgatni kezdem az ujjaim között.

– Majd újra kinő – hallom a fejemben apa hangját.

Ötéves voltam, és anya a fürdőszobaszekrény szélén felejtette az ollót. Én pedig azt tettem, amit a legtöbb korombeli gyerek tett volna: belevágtam a hajamba.

– Anyu szörnyen dühös lesz rám – zokogtam.

Azt hittem, ha levágom a hajam, azonnal visszánő, és senki sem veszi észre. Egy szép nagy darabot nyestem ki a frufumból, majd legalább egy órán át ültem a tükör előtt, várva, hogy újra kibújjanak

a hajszálak. Végül felvettem a földön heverő barna tincseket, és megpróbáltam visszailleszteni őket a fejemre. Elsírtam magam. Amikor apa besétált a fürdőszobába, és meglátta, mit műveltem, csak nevetett, és felültetett a szekrényre.

– Anyu észre sem fogja venni, Lake – mondta, miközben a szekrényben matatott.

– Mutatok neked valamit. Egy kis varázslat. – Kinyitotta a tenyerét, és a kezembe nyomott egy lila hajcsatot. – Amíg ez a hajadban van, a mami nem tudja meg, mi történt.

Félresöpörte az arcomból a megmaradt fürtöket, és a csattal oldalt feltűzte őket. Az arcomat a tükör felé fordította.

– Látod? Jobb, mint újkorában.

Ahogy a tükörképemet nézegettem, a világ legszerencsésebb kislányának éreztem magam. Biztos voltam benne, hogy egyedül az én apukámnak van igazi varázscsatja. Onnantól fogva két hónapon át feltűzve hordtam a hajam, és anya egyszer sem említette. Utólag visszagondolva azt hiszem, apa elárulta neki, mi történt, de akkor, ötévesen meg voltam róla győződve, hogy igazi varázslat történt.

Külsőre inkább anyára hasonlítok, mint apára. Egyforma magassak vagyunk, és bár két gyerek után már nem fér bele a farmerjeimbe, minden más ruhadarabon osztozunk egymással. Mindkettőnk haja barna, az időjárástól függően egyenes vagy hullámos. A szeme zölddebb, mint az enyém, de talán csak a sápadt arcbőre miatt tűnik így.

Minden más tekintetben viszont apára ütöttem. Ugyanaz a csipős humor, ugyanaz a személyiség. Ugyanazt a zenét szerettük, és ugyanazokon a dolgokon tudtunk nevetni.

Ami Kelt illeti, ő szőkésbarna hajával és lány arcvonásaival külsőre tiszta apa. A többi kilencéveshez képest alacsony, de hatalmas jellem.

A mosogatóhoz lépek, kinyitom a csapot, és hüvelykujjammal tisztogatni kezdem a csatot, amin már tizenhárom éve gyűlt a kosz. Éppen a farmerembe törölöm a kezemet, amikor behátrál Kel. Fura kis kölyök, de én egyszerűen imádom. Van ez a játéka, a „fordított nap”, amikor mindenhová hátrálva közlekedik, visszafelé beszél, és még vacsoránál is a desszertet eszi meg először. Gondolom, mivel nagy köztünk a korkülönbség, és nincs több testvérünk, valahogy el kell szórakoztatnia magát.

– Anyához siess, Layken! – szólal meg visszafelé.

Zsebre vágom a hajcsatot, kimegyek az ajtón, és még egyszer utoljára elfordítom a kulcsot a zárban.

Az elkövetkező néhány napban anyával felváltva vezetjük a dzsipet és a kisteherautót. Összesen kétszer állunk meg aludni egy-egy motelben. Kel hol anyával, hol velem utazik. Az utolsó napon mellettem ül a teherautóban. A hátralévő kilenc órát egyhuzamban vezetjük le éjszaka, egyetlen rövid pihenővel. Ahogy közeledünk új otthonunk, Ypsilanti felé, észreveszem, hogy szeptember dacára a koscsiban bekapcsolt a fűtés. Attól tartok, új ruhatárra lesz szükségem.

Az utolsó jobb kanyar után a GPS jelzi, hogy megérkeztünk a célállomáshoz. „Célállomás” – nevetek magamban. A GPS nem tudja, mit beszél.

Viszonylag rövid zsákutca, mindkét oldalán nyolc-nyolc földszintes téglaházzal. Az egyik felhajtón kosárpalánkot pillantok meg. Remélem, hogy Kelnek lesz kivel játszania erre felé. Tulajdonképpen egész kellemes környék. A pázsit gondozott, a járdák tiszták, bár én egy kicsit sokallom a betont. Vagy inkább nagyon. Máris honvágyam van.

Az új főbérő küldött nekünk képeket a házról, ezért azonnal kiszúrom a miénket. Kicsi. Nagyon kicsi. Texasban egy hatalmas

telken álló, farm-stílusú házban éltünk, itt viszont nem látni mást az épületek körül, mint betont és kerti törpéket.

Az ajtó kinyílik, és egy idősebb férfi integet ki rajta. Feltehetőleg a főbérő. Úgy negyvenöt métert előregurulok, hogy hátrafelé fel tudjak tolatni a felhajtóra a teherautóval. Mielőtt a sebváltóhoz nyúlnék, felrázom Kelt. Már Indiana óta alszik.

– Kel, ébresztő! – suttogom. – Megérkeztünk a „célállomáshoz”.

Kel ásít, kinyújtóztatja a tagjait, majd homlokát az üveghez nyomva szemügyre veszi az új házunkat.

– Nahát! – kiált fel. – Egy srác van a kertünkben. Szerinted ő is itt lakik?

– Remélem, nem – felelem. – Talán az egyik szomszéd. Szaladj, és mutatkozz be! Én addig leparkolok.

Miután sikeresen rátolattam a felhajtóra, behúzom a kéziféket, letekerem az ablakot, és leállítom a motort. Anya mellém gördül a dzsippel és kipattan, hogy üdvözölje a főbérőt. Én hátradőlök az ülésben, és lábamat a műszerfalnak támasztva figyelem, ahogy Kel és új barátja képzeletbeli kardokkal vívnak a járdán. Irigykedek. Nem igazság, hogy ő ilyen könnyen elfogadja az új helyzetet, én pedig dühös vagyok, tele keserűséggel.

Először Kel is elszontyolodott, amikor megtudta, hogy elköltöztünk, de leginkább azért, mert éppen a kölyökbaseszalon közepén jártunk. Voltak ugyan barátai, akiktől félt elszakadni, de az ő korában a legjobb barát még inkább a képzelet szüleménye, mint valós személy. Anya viszonylag könnyen meggyőzte azzal, hogy megígérte neki a hokit. Kel már Texasban is folyton erről álmodozott, de vidéken nem volt csapat, amihez csatlakozhatott volna. Inentől fogva gyakorlatilag rajongott Michigánért.

Megértem, miért kellett elköltöznünk. Apa szépen keresett a festékbolttal, anya pedig részidőben nővérként dolgozott, de az év nagy részében inkább otthon volt, és rólunk gondoskodott. Apa halála után egy hónappal teljes munkaidős állást vállalt. Tudtam, hogy apa halála őt is nagyon megviselte, ráadásul attól fogva minden terhet egyedül kellett viselnie.

Egy este vacsora közben elmagyarázta nekünk, hogy többé nem tudja fizetni a számlákat és a ház törlesztőrészeit. Elújságolta, hogy egy régi gimnáziumi barátnője, Brenda ajánlott neki egy jól fizető munkát, de ahhoz el kellene költöznünk. Brenda és anya együtt nőttek fel a szülővárosukban, Ypsilantiben, Detroit mellett. Az állás jóval több pénzzel kecsegtetett, mint bármi, amit Texasban található voltna, ezért el kellett fogadnia. Nem hibáztatom a költözés miatt. A szülei már nem élnek, így nincs kire támaszkodnia. Megértem, miért döntött így, de ettől még nem könnyebb elfogadni.

– Véged van, Lake! – kiált ki Kel a nyitott ablakon, és képzeletbeli kardját a nyakamba döfi. Arra számít, hogy összecsuclok, de én csak vágok egy grimaszt.

– Leszúrtaalak. Meg kéne halnod – mondja.

– Nyugi, ennél halottabb már nem is lehetnék – mormogom, miközben kikászálódok a kocsiból.

Kel görnyedt vállakkal, szomorúan mered az aszfaltra, leeresztett kezében tartva képzeletbeli kardját. A kis barátja ugyanolyan megszeppentnek látszik. Azonnal megbánom, hogy rájuk ragasztottam a rosszkedvet.

– Már eleve halott voltam – szólalok meg kísérteties hangon –, mivel én egy *zombi* vagyok.

A két srác sikítózva menekül, én pedig előrenyújtott karokkal, félrecsukló fejfel kergetem őket.

– Agyak! – hörgöm merev lábakkal bicegve a teherautó körül. – Agyakat akarok!

Lassan megkerülöm a kocsit. A takarásból kilépve észreveszem, hogy valaki a gallérjuknál fogva megragadja a sikoltozó kölyköket.

– Kapd el őket! – kiáltja felém.

A fiú egy-két évvel tűnik idősebbnek nálam, de sokkal magasabb. A legtöbb lány szívdöglesztőnek találná, de engem nem hat meg. Ahogy a kapálózó srácokat tartja, izmai kirajzolódnak a trikója alatt.

Kellel és velem ellentétben rajtuk azonnal látszik, hogy testvérek. A körkülönbségtől eltekintve gyakorlatilag teljesen egyformák. Ugyanaz az olajbarna bőr, szénfekete haj, sőt a frizurájukból ítélve még a fodrászuk is ugyanaz. A srác nevetve ereszti el az öcsémet, aki azonnal kaszabolni kezdi a karddal.

– Segíts! – néz rám tettetett kétségbeeséssel.

Ekkor veszem csak észre, hogy még mindig zombipózban vagyok. Első gondolatom az, hogy beugrom a teherautóba, és életem végéig bezárkózom a csomagtérbe, de aztán meggondolom magam.

– Agyakat akarok! – hörgöm, és megragadom Kel új barátját, hogy játékosan megharapdáljam a feje búbját. Addig csikizem a két kis csirkefogót, amíg ki nem dőlnek az aszfalton. Amikor újra felemelkedek, az idősebb testvér kezét nyújt nekem.

– Szia! Will vagyok. Itt lakunk a szomszédban – mondja, és a szemközti házra mutat.

Kezet rázunk.

– A nevem Layken. Azt hiszem, mostantól itt fogok lakni – pillantok a hátam mögötti épületre.

Will elmosolyodik. A kezünk még mindig összeér, de már egyikünk sem beszél. Gyűlölöm az ilyen suta helyzeteket.

– Isten hozott benneteket Ypsilantiben! – töri meg ő a csendet. Hirtelen elrántja a kezét, és a kabátzsebébe rejti.

– Honnan jöttetek? – kérdezi.

– Texasból? – válaszolom.

Nem tudom, miért vittem fel a hangsúlyt a végén. Egyáltalán miért foglalkozom azzal, hogy miért vittem fel a hangsúlyt? És miért agyalok azon, hogy miért foglalkozom azzal, hogy... Teljesen becsavarodtam. Nyilván az elmúlt három nap alváshiánya miatt van.

– Szóval Texas? – kérdezi előre-hátra dülöngélve.

Nem tudok válaszolni. Ha zavarban vagyok, egyszerűen leblokkolok. Ő lenéz az öccsére, aztán lehajol és megragadja a bokájánál fogva.

– Ideje suliba vinnem ezt a kisördögöt – mondja, és a vállára emeli. – Egyébként hidegfront közeleg. Jobb lenne, ha minél előbb kipakolnátok a kocsiból. Néhány napig elég hűvös lesz erre felé, úgyhogy ha segítség kell a cipekedéshez, csak szólj! Négy után itthon leszünk.

– Kösz szépen! – válaszolom.

Nézem őket, ahogy átmennek az út túloldalára. Ekkor Kel a háttamba szúrja képzeletbeli kardját. Kezemet a gyomromra szorítva térdre borulok, Kel pedig gyorsan rám veti magát, és megadja a kegyelemdőfést. Átnézek a túloldalra, hogy lássam, figyelnek-e minket. Will éppen akkor csukja be öccse mögött a kocsiját, és átin-teget nekünk.

Egész nap dobozokat és bútorokat pakolunk. A nagyobb daraboknál a főbérő is segít, mert van, amit anyával ketten sem bírunk el. Nagyon elfáradunk, ezért a dzsipben maradt dobozokat másnapra hagyjuk. Egy kicsit sajnálom, hogy olyan gyorsan végeztünk

a teherautóval – így már nincs okom rá, hogy Will segítségét kérem.

Amint összeszereljük az ágyamat, elkezdem behordani a saját dobozaimat az előtérből. Mire a nagyját kicsomagolom és megágyazok, a bútorok már árnyékot vetnek a szoba falára. Az ablakon át nézem a naplementét. Itt még a napok is rövidebbnek tűnnek, vagy talán csak én veszítettem el az időérzékemet.

A konyhában anya és Kel edényeket rakodnak a szekrényekbe. Felkapaszkodom az egyik magas bárszékre a konyhapultnál. Étköző híján mostantól ennél a pultnál kell ennünk.

A ház nem túl nagy szám. Az ajtón belépve egy kis előszoba után rögtön a nappali következik, amit csak egy szűk folyosó és egy ablak választ el a konyhától. A padlót a nappali bézs szőnyegétől eltekintve mindenhol faburkolat borítja.

– Itt minden olyan tiszta – szólal meg anya. – Még egyetlen árva bogarat sem láttam.

Texasban csak úgy hemzsegetek a rovarok. Ha éppen nem a legyeket hessegettük, akkor darazsakat csapkodtunk.

– Ezt az egyet tényleg Michigan javára írhatjuk – felelem, miközben megvizsgálom a pulton heverő pizzásdoboz tartalmát.

– *Ezt az egyet?* – néz rám, majd a pult fölé hajol, és bekap egy pepperonit. – Az ember azt hinné, hogy legalább két dolog tetszik neked erre felé.

Úgy tesztek, mintha nem érteném, miről beszél.

– Láttalak ma reggel beszélgetni egy fiúval – mondja mosolyogva.

– Jaj, anyu, ne csináld már! – válaszolom tettetett közönnyel. – Várható volt, hogy Texason kívül máshol is képviselteti magát a hímnemű lakosság – mondom, és kiveszek egy doboz üdítőt a hűtőből.

– Mi az a lakosság? – kérdezi Kel.

– Azt jelenti, hogy valaki egy bizonyos helyen lakik, tartózkodik, vagyis ott él.

Úgy látszik, az érettségi előkészítő határozottan jó hatással volt a szókincsemre.

– Vagyis akkor mi most Ypsilani lakossága vagyunk? – kérdezi.

– Lakosai – javítom ki újra.

Lenyelem az utolsó falat pizzát, és belekortyolok az üdítőmbe.

– Hulla vagyok. Azt hiszem, lefekszem.

– Akkor a szobádnak te leszel a lakosa? – néz rám Kel.

– Vág az eszed, ifjú barátom – felelem, majd pusztit nyomok a fejére, és otthagynom őket.

Jó érzés végre bebújni a paplan alá. Legalább az ágyam a régi. Behunyom a szemem, és elképzelem, hogy a régi hálószobámban fekszem. Ott legalább *meleg* volt. Vacogok a jéghideg paplan alatt, még az ágytakarót is a fejemre kell húznom, hogy ne fájzak. Holnap reggel az első dolgom lesz megkeresni a termosztátot.

Amikor másnap felkelek és meztelen lábam a jéghideg padlóhoz ér, rögtön eszembe jut az esti fogadalmam. Kikapok egy pulcsit a szekrényből, felveszem a pizsamám fölé, és elkezdek zoknit keresni. Nem járok sikerrel. Lábujjhegyen tipegve megyek végig az előszobában, nehogy felébresszem a többieket, és nem mellesleg azért, hogy a lábam minél kisebb felületen érintkezzen a földdel. Kel szobája előtt meglátok egy Darth Vader-es mamuszt. Kölcsönveszem, mielőtt teljesen lefagy a lábam.

A konyhába érve azonnal a kávéfőzőt keresem, de aztán bevilan, hogy az még mindig a dzsipben van. Odakint kegyetlen hideg van, a dzsekimnek pedig se híre, se hamva. Texasban szeptemberben szinte sohasem volt szükség kabátra.

Felkapom a kocsikulcsot, és halálmegvető bátorsággal az ajtó felé veszem az irányt. Kint a felhajtón valami furcsa fehérségre leszek figyelmes. Beletelik egy kis időbe, mire rájövök, mi az. Hó? Szeptemberben? Lehajlok és felmarkolok egy keveset, hogy megvizsgáljam. Texasban viszonylag ritkán havazott, de az a hó nem *így* nézett ki. Leginkább milliányi apró jéggolyóhoz hasonlított. Ez viszont éppen olyan volt, ahogy a nagykönyvben meg van írva: vataszerű, puha és *hideg*. Gyorsan a pulcsimba törölöm a kezemet, és elindulok a dzsip felé.

Nem jutok messzire. Amint a Darth Vader-es mamusz a hólepte betonhoz ér, hirtelen azon kapom magam, hogy már nem a kocsit látom magam előtt, hanem a kék eget. Sajgó fájdalom nyilall a hátamba. Érzem, hogy valami kemény tárgyra estem. Hátranyúlok, és egy kerti törpét húzok ki magam alól. Piros sipkájának egy nagyobb darabja levált és ripityára tört. A kis dög kárörvendőn vigyorg rám. Éppen a magasba emelem a törpét, hogy egy jól irányzott mozdulattal az aszfalthoz vágjam, amikor valaki leállít:

– Ez nem valami jó ötlet.

Rögtön felismerem Will hangját. Éppen olyan kellemes és megnyugtató, mint apáé volt, de van benne egy jó adag határozottság is. Felülök és figyelem, ahogy közelít felém.

– Jól vagy? – nevet rám.

– Jobban leszek, ha ízzé-porrá zúzhatom ezt a szörnyeteget – felelem, miközben újabb sikertelen kísérletet teszek a feltápászkodásra.

– Ne bánts! A törpék szerencsét hoznak – mondja, majd kiveszi a szobrot a kezemből, és óvatosan elhelyezi a fűben.

– Na, persze! – mutatok a vállamon levő vágásra. A szivárgó vér szép lassan átítatja a pulóveremet. – *Marha* nagy szerencsém volt.

A vért látva Will azonnal abba hagyja a nevetést.

– Te jó ég, ne haragudj! Nem hülyéskedek itt veled, ha tudom, hogy megsérültél.

Felém hajol, és a hónom alá nyúlva felsegít.

– Ezt be kellene kötözni – mondja.

– Gőzöm sincs róla, hol vannak a kötszerek – mutatok a kicsomagolatlan dobozhegyekre.

– Akkor gyere át hozzánk! – feleli. – A konyhában van elsősegélydoboz.

Leveszi a kabátját, a vállamra teríti, és a karomnál fogva átvezet az utca túloldalára. Egy kicsit szánalmasnak érzem magam ebben a helyzetben, elvégre segítség nélkül is átjutottam volna, de mivel nem akarom előadni a vad feministát, inkább megjátszom a bajba jutott hölgyet.

A házukba lépve leveszem a kabátját, és a kanapéra terítem. Odabent sötét van, a többiek nyilván még alszanak. Az ő házuk nagyobb a miénknél. Nem minden része, de a nappalijuk határozottan tágasabbnak tűnik. Oldalt hatalmas, kertre néző ablak, előtte paddal és párnákkal.

A konyhával szemközti falon családi fényképek lógnak. Többségük Willt és az öccsét ábrázolja, de némelyiken a szülők is szerepelnek. Amíg Will géz után kutat, én a fotókat nézegetem. Nyilvánvaló, hogy mindketten az apjuk génjeit örökölték. Az egyik, viszonylag frissnek tűnő képen az apa két oldalról magához szorítja a fiait. Koromfekete hajába már ősz szálak vegyülnek, de a mosolyra húzott száját keretező bajusz még mindig sűrű és fekete. A vonásai tökéletesen megegyeznek Willéivel. Mindkettejük szeme nevet, ha mosolyognak, és gyönyörű fehér fogsoruk szinte vakít.

Will édesanyja lélegzetelállítóan néz ki. Hosszú, szőke haja zuhatagként omlik a vállára, és a képen magasnak látszik. Külsőre

egyáltalán nem hasonlít a fiaira, de lehet, hogy a belső tulajdonságait tőle örökölték. A falon függő képek ráébresztenek, mi a különbség a két ház között: ez itt egy otthon.

Követem Willt a konyhába, és felülök az egyik bárszékre.

– Ki kell tisztítani a sebet, mielőtt bekötözöm – mondja, majd felhajtja az ingujját, és kinyitja a csapot. A konyhai lámpa fényénél világossárga inge kissé áttetszővé válik, és látni engedi az alatta viselt atlétatrikót. Látszik, milyen széles vállalai vannak, és izmaira szinte ráfeszülnek az ingujjak. Feje éppen egy magasságban van a konyhaszekrényel.

Ha feltételezem, hogy a szekrény ugyanott van, mint a miénk, a srác vagy tizenöt centivel lehet magasabb nálam. Miközben elzárja a csapot és visszasétál hozzám, alaposan megnézem fekete nyakkendőjét. Átcsapta a válla fölött, hogy ne legyen vizes. Érzem, ahogy elvörösödöm. Kikapom a kezéből a nedves törlőkendőt. Szinte szégyellem, hogy ennyire megbámultam.

– Add csak ide! – mondom, és felhúrom a pizsamám ujját. – Majd én megcsinálom.

Amíg letörölgetem a sebről a vért, Will kibont egy csomag gézt.

– Szóval mit kerestél hajnali hétkor pizsiben odakint? – kérdezi.
– Még nem végeztetek a kipakolással?

Megrázom a fejem, és kidobom a kendőt a kukába.

– Kávét akartam főzni.

– Értem. Ezek szerint nem vagy az a könnyen ébredő típus – mondja. Inkább állításnak hangzik, mint kérdésnek.

Ahogy közelebb hajol, hogy bekösse a sebemet, érzem a leheletét a nyakamon. Dörzsölgetni kezdem a karomat, hogy elrejtsem a libabőrt. Will leragasztja a kötést, majd megpaskolja a vállamat.

– Kész is. Jobb, mint újkorában.

– Kösz! Egyébként semmi bajom a koránkeléssel – mondom. – Legalábbis, ha már megittam a kávémat.

Felállok, és úgy teszek, mintha a kötést vizsgálgatnám, de valójában azon morfondírozom, mi legyen a következő lépés. A hálálkodást kipipáltuk. Most sarkon fordulhatnak és hazamehetnek, de az udvariasság lenne azok után, hogy segített nekem. Ha viszont maradok, és arra várok, hogy csevegést kezdeményezzen, előbbutóbb totál hülyének fogok tűnni. Nem is értem, miért kell nekem ennyit görcsölni, ha a közelében vagyok. Végül is ő csak egy szomszéd.

Visszafordulok felé. A konyhapultnál áll és kávé tölts, majd elém teszi az egyik csészét.

– Kérsz bele tejszínt és cukrot? – kérdezi.

Megrázom a fejem.

– Kösz nem! Feketén iszom.

Leül velem szemben, és nézi, ahogy szürcsölöm a kávé. A szeme éppen olyan mélyzöld, mint az édesanyjáé a képen. Ezek szerint mégiscsak van köztük külső hasonlóság.

Elmosolyodik, és az órájára pillantott.

– Mennem kell – szólal meg. – Az öcsém a kocsiban vár, én pedig elkésem a munkából. Visszakísérlek. A bögrét nyugodtan megtarthatod.

A következő korty előtt ránézek a bögrén levő feliratra. „A világ legjobb apukája”. Apa is ilyenből itta a kávé.

– Nem kell átkísérned – válaszolom. – Azt hiszem, most már képes leszek homo erectus módjára járni.

Együtt megyünk ki az ajtón, aztán Will bezárja maga mögött. Ragaszkodik hozzá, hogy magamon hagyjam a kabátját. Még egyszer megköszönöm a segítségét, és átsétálok az utca túloldalára.

– Layken! – kiált utánam, mielőtt belépnek a házunkba. – Az erő legyen veled!

Nevetve beszáll a kocsiba, én pedig sóbálvánnyá válva meredek a Darth Vader-es mamuszra, ami még mindig a lábamon van. Ez az én formám.

A kávé segített. Megtalálom a termosztátot, és délre már kellemes meleg van a házban. Anya és Kel elmentek a közművekhez, hogy elintézzék az átírásokat, én pedig otthon maradok a dobozokkal. Egy darabig elvagyok a kicsomagolással, aztán úgy döntök, hogy ideje lezuhanyoznom. A harmadik fürdésmentes nap után nem ártana magam mögött hagyni a hippikorszakot.

Zuhany után megtörölközöm, majd kifésülöm és megszáritom a hajam. A hajszáritót a bepárasodott tükörre irányítom, hogy legalább egy kis körben lássam az arcom, miközben sminkelek. Észreveszem, hogy a barnaságom máris halványulni kezdett. Itt nem számíthatok túl sok napsütésre, úgyhogy jobb lesz mielőbb hozzászokni a sápadtsághoz.

A hajamat lófarkba kötöm, és gyorsan felkenek egy kis szájfényt meg szempillafestéket. Pirosítóra valószínűleg nem lesz itt szükségem, mert a hideg és Will közelsége miatt már így is épp elég vörös a fejem. Amíg a zuhany alatt álltam, anya és Kel hazajöttek, de újra el kellett menniük, hogy találkozzanak Brendával a városban, és visszavigyék a teherautót. Anya a pulton hagyott nekem három húszdollárost és egy bevásárlólistát.

Ezúttal baleset nélkül elérem a dzsipet.

Amikor rükvercbe teszem a sebváltót, belém hasít a felismerés, hogy fogalmam sincs, merre induljak. Nemcsak hogy nem ismerem a várost, de még azt sem tudom, hogy az utca végén jobbra vagy balra

kell-e fordulnom. Will kisöccse éppen az előkertben játszik. A házuk elé gurulok, és letekerem az ablakot.

– Gyere csak ide egy percre! – kiáltok oda neki.

Gyanakodva néz rám. Talán attól fél, hogy újra zombivá változom. Végül megindul felém, de úgy egy méterrel az autó előtt megállt.

– Megmondanád, hogy jutok el a legközelebbi szupermarketbe? – kérdezem.

– Ez most komoly? – néz rám elkerekedett szemmel. – Még csak kilencéves vagyok.

Világos. Ezek szerint a kölyök csak külsőleg hasonlít a bátyjára.

– Na, jó, kösz a semmit! – felelem. – Amúgy hogy is hívnak téged?

– Darth Vadernek – kiáltja huncut mosollyal az arcán, és már ott sincs.

Darth Vader? Aztán beugrik, hogy a poén a reggeli mamuszomnak szól. Nem baj. A gond inkább az, hogy Will ezek szerint kibeszélt engem a hátam mögött. Kíváncsi lennék, miket mondhatott még, és mit gondol rólam. Már ha egyáltalán az eszébe jutok. Ami engem illet, én garantáltan többet gondolok rá, mint szeretnék. Folyton azon töprengek, vajon hány éves lehet, mit tanul, és főleg, hogy *van-e valakije*.

Nekem szerencsére nem volt barátom Texasban. Már vagy egy éve nem randiztam senkivel. A sulis, a részidős munka és Kel pátyolgatása mellett nem maradt időm a fiúkra. Érdekes lesz az eddigi zsúfolt hétköznapiakból átcsöppenni egy olyan életbe, amelyben az égadta világban semmi dolgom nincs.

Benyúlok a kesztyűtartóba, és kiveszem a GPS-t.

– Ez nem valami jó ötlet – szólal meg Will. Felpillantva észreveszem, hogy a kocsinhoz közeledik.

Gyorsan megpróbálom rendbe szedni az arcvonásaimat, és meg-
eresztek egy mosolyt.

– Mi nem jó ötlet? – kérdezem, miközben a helyére teszem és be-
kapcsolom a szerkentyűt.

Will közelebb hajol az ablakhoz.

– A városban több útszakaszt épp most újítanak fel – mondja. –
Ha erre hallgatsz, biztosan eltévedsz.

Mielőtt válaszolhatnék, anya és Brenda kocsija begördül az utcá-
ba. Brenda letekeri az ablakot, anya pedig áthajol a sofőrülés felett.

– Ne felejtsd el a mosóport! Nem emlékszem, hogy felírtam-e a
listára. És hozz köhögés elleni szirupot is! Azt hiszem, elkaptam va-
lamit.

Kel kipattan a hátsó ülésről, és Will öccse felé szalad, hogy át-
hívja hozzánk.

– Átmehetek? – néz amaz a bátyjára.

– Persze – feleli Will, miközben kinyitja a kocsink ajtaját.

– Mindjárt visszajövök, Caulder – szól az öccse után –, csak meg-
mutatom Laykennek, hol van a szupermarket.

Csak nem? Érdeklődve figyelem, ahogy belül mellém és bekap-
csolja a biztonsági övet.

– Nehezen tudnám elmagyarázni az utat. Nem bánod, ha elkí-
sérlek? – kérdezi.

– Persze hogy nem – nevetek fel.

Anyára és Brendára nézek, de ők már leparkoltak a házunk előtt.
Elindítom a kocsit, és követem Will utasításait.

– Szóval az öcsédet Cauldernek hívják? – kérdezem, mert értel-
mesebb csevegésindító téma nem jut az eszembe.

– Igen. Anyáék évekig próbálkoztak a kistestvérrel, és mire ösz-
szejtött, a Will és az ehhez hasonló nevek már kimentek a divatból.

– Nekem tetszik a Will – csúszik ki a számon, de szinte azonnal megbánom. Úgy hangzott, mintha flörtölni akarnék vele.

Felnevet. Nagyon tetszik a nevetése. Utálom, hogy ennyire tetszik. Hirtelen felém nyújtja a kezét, félresöpri a hajamat, és megérinti a nyakamat. Ujjai a gallérom alá csúsznak. Finoman lehúzza a vállamról a pólót.

– Ki kellene cserélni a kötésedet – mondja, majd megigazítja a ruhámat, és finoman megpaskolja a vállamat. Az érintése nyomán forróság önti el a nyakamat.

– Majd veszek kötszert a boltban – mondom. Nem könnyű megjátszani, hogy teljesen hidegen hagy az érintése és a jelenléte.

– Szóval, Layken! – szólal meg a kocsi hátuljában hagyott dobozokat szemlélve. – Mesélj valamit magadról!

– Inkább nem. Nincs bennem semmi érdekes – válaszolom.

– Hát, jó. Akkor nekem kell kitalálnom, milyen is vagy.

Előrehajol, és kiveszi a CD-t a lejátszóból. A mozdulatai olyan könnyedek, mintha évekig gyakorolta volna őket. Irigylem érte. Én bezzeg nem vagyok az a kecses típus.

– Sok mindent meg lehet tudni valakiről az alapján, milyen zenét hallgat – mondja, és elolvassa a CD-n lévő feliratot. – „Layken vackai”? – nevet fel. – Ez most vajon a minőségére utal vagy a gazdájára?

– Nem szeretem, ha Kel hozzányúl a vackaimhoz – mondom. Kikapom a kezéből a lemezt, és gyorsan visszadugom a lejátszóba. A hangszórókból harsány bendzsózene bődül fel. Majd' elsüllyedek szégyenemben. Isten ments, hogy Will country-rajongónak higgyen! Ha valami nem hiányzik Texasból, az pont a countryzene. Előrenyúllok, hogy lejjebb vegyem a hangerőt, de Will a kezemhez kap.

– Hangosítsd fel! Ezt ismerem.

A keze még mindig az enyémen pihen, miközben tekerek egyet a gombon. Kizárt, hogy ismerje ezt a számot – fut át az agyamon. Tuti, hogy blöfföl. Talán ilyen béna módszerrel akar flörtölni.

– Tényleg? – nézek rá kétkedve. – És szerinted kik ezek?

– Az Avett Brothers – vágja rá. – Nem emlékszem a szám pontos címére, talán Gabriella, de azt tudom, hogy ez a Pretty Girl-sorozat része. Imádom ennek a végét az elektromos gitárokkal.

A válasza teljesen letaglóz. Ezek szerint tényleg ismeri ezt a zenét.

– Te szereted az Avett Brotherst? – kérdezem.

– A rajongójuk vagyok. Tavaly Detroitban játszottak. Esméletlen show-t adtak elő.

Végigfut rajtam a borzongás, ahogy lenézek a kezére, amely még mindig az enyémhez ér. Élvezem, de közben gyűlölöm is magam ezért. Máskor is tetszett már meg nekem fiú, de eddig mindig sikerült megőriznem a hidegvéremet ilyen helyzetekben.

Amint észreveszi, hogy a kezünket bámulom, gyorsan elkapja a sajátját, és tenyerét a nadrágjába törli. Idegesnek tűnik. Vajon ő is ugyanúgy feszeng, mint én?

Általában kevésbé ismert együtteseket hallgatok, ezért ritkán találkozom olyasvalakivel, aki ismeri a zenéimet. Az Avett Brothers a kedvencem. Apával néha egész éjjel fennmaradtunk, és énekeltük a számaikat. Apa próbálta lejátszani az akkordokat a gitárján. Egyszer elmagyarázta, mitől jó igazán egy banda. „Tudod, Lake – mondta –, az igazi tehetségek tökéletessége a tökéletlenségükben rejlik.”

Csak akkor értettem meg igazán, mire gondol, amikor valóban *hallgatni* kezdtem a zenéjüket. Szakadt bendzsóhúrok, hosszú, szenvedélyes futamok, lágy hullámokból vad, hangos őrjöngéssé fajuló szólamok. Ezekről lesz tartalmas, karakteres és hiteles az egész.

Amikor apa meghalt, anya adott valamit, amit apa nekem szánt a tizennyolcadik születésnapomra: két belépőt az Avett Brothers-koncertre. A jegyeket látva elsírtam magam, mert tudtam, mennyire várta apa, hogy odaadhassa őket. Biztosan azt szerette volna, ha elmegyek a koncertre, de képtelen voltam rá. Néhány héttel a halála után tartották, és biztos voltam benne, hogy úgysem tudnám élvezni. Legalábbis nem úgy, mintha ő is ott lett volna velem.

– Én is imádom a zenéjüket – szólalok meg remegő hangon.

– Láttad már őket élőben? – kérdezi Will.

Nem tudom, miért, de egyszer csak kibukik belőlem az egész történet. Mindent elmondok neki apáról. Ő figyelmesen hallgat, és csak akkor szakít félbe, ha el kell kanyarodnunk valahol. Elmondom neki, mennyire szerettünk együtt zenét hallgatni, és azt is, hogy halt meg váratlanul szívrohamban. Mesélek neki a születésnapomról és a koncertről, amire már nem jutottunk el. Fogalmam sincs, mi üthetett belém, de nem bírom befogni a számat. Normális esetben nem szoktam ennyit fecsegni, különösen olyanoknak, akiket alig öt perce ismerek. Főleg, ha azok történetesen *fiúk*. Még akkor is jár a szám, amikor behajtottunk a szupermarket parkolójába.

– Húha! – nézek az órára. – Ez lenne a legrövidebb út a bolt felé? Legalább húsz percre telt ideérni.

– Ami azt illeti, nem ez volt a legrövidebb út – kacsint rám, majd kiszáll.

Ez már *egyértelmű* flörtölés. És az is egyértelmű, hogy nincs ellenemre.

Miközben átvágunk a parkolón, a hózápor havas esőbe fordul.

– Futás! – kiáltja Will, és kézen fogva vonszolni kezd a bejárat felé.

Kifulladtan, nevetve esünk be a boltba. A ruháink teljesen átáz-
tak. Leveszem a dzsekimet, hogy kirázzam belőle a vizet. Ekkor fe-
lém nyúl, és egy finom mozdulattal elsimítja az arcomhoz ragadt,
nedves hajtcincseket. A keze jéghideg, ahogy a bőrömhöz ér, de még-
is valami kellemes melegség fut végig rajtam. Will elkomolyodik.
Csak bámuljuk egymást. Még mindig nem tudok hozzászokni az
érzéshez, ami elfog a közelében. Miért van az, hogy egyetlen szimp-
la mozdulata is heves érzelmi reakciót vált ki belőlem?

Megköszörülöm a torkom, és megragadom az első utamba kerü-
lő bevásárlókocsi fogantyúját.

– Errefelé gyakran esik a hó szeptemberben? – kérdezem, miköz-
ben igyekszem fesztelennek tűnni.

– Nem, de nem is tart sokáig. Néhány napig, legfeljebb egy hé-
tig. Általában inkább október vége felé indul be a hószезон. Máz-
lid van – feleli.

– Mázlim? – kérdezem értetlenkedve.

– Bizony. Ez egy szokatlan hidegfront. Éppen időben érkeztl,
hogylásd.

– Azta! Én meg azt hittem, hogy tik itt már mind utáljátok a ha-
vat. Végül is az év nagy részében mást sem láttok.

– Azt mondtad, hogy „tik”? – mosolyodik el.

– Tessék? – kérdezek vissza.

– Semmi – feleli –, csak még életemben nem hallottam ezt a szót.
Édes. Te aztán vérbeli déli lány vagy.

– Sajnálom – mondom. – Mostantól felveszem a menő északi stí-
lust, és úgy beszélek, ahogy ti.

– Eszedbe ne jusson! – nevet fel, és megböki a vállamat. – Tetszik
az akcentusod. Ez így tökéletes.

Nem hiszem el, hogy az a fajta lány lettem, aki elalél egy jóképű sráctól. Gyűlölöm ezt a helyzetet. Folyamatosan figyelem őt, és próbálok valami hibát találni benne, de nem megy. Eddig tökéletesnek tűnik.

Miután összeszedtünk mindent a listáról, a kassza felé vesszük az irányt. Nem hagyja, hogy segítsek a pakolásban, ezért a bevásárlókocsi mellett állva figyelem, ahogy egyik dolgot a másik után rakja fel a szalagra. Az utolsó tétel egy csomag kötszer. Nem is láttam, amikor a kocsiba tette.

Hazafelé menet Will egy másik útra irányít, nem arra, amelyiken idejöttünk. Mindössze két sarok után bal kanyart vezényel, és már meg is érkeztünk az utcánkba. Az út, amit odafelé húsz perc alatt tettünk meg, visszafelé egyperccsé zsugorodott.

– Ez szép – mondom, miközben behajtok a ház elé.

Most már kétség sem férhet hozzá, hogy ez a srác flörtölni próbál velem.

Will kiugrik a kocsiból, és a csomagtartó felé indul. Kinyitom a zárat. Amikor hátramegyek, arra számítok, hogy a keze tele lesz csomagokkal, de ő csak áll ott, és engem néz. Kezemet a szívemre teszem, és legszebb déli kiejtésemet megcsillantva így szólok:

– Jó uram! Nélküled sohasem találtam volna meg a boltot. Isten áldjon a jószágodért, nemes szívű lovag!

Arra számítok, hogy elneveti magát, de csak néz tovább komoly arccal.

– Mi az? – kérdezem feszülten.

Közelebb lép hozzám, és kezével végigsimítja az arcomat. Nem ellenkezem. Miközben hosszan a szemembe néz, a szívem majd' kiugrik a helyéről. Érzem, hogy meg akar csókolni. Próbálok nyugodtan lélegezni. Egészen közel jön hozzám, és kezét az arcomról

átcsúsztatja a nyakamra. Magához húzza a fejemet, finoman megsókolja a homlokomat, majd néhány másodperc múlva leereszti a kezét, és hátralép.

– Annyira édes vagy! – mondja.

A csomagtartóhoz megy, egyetlen mozdulattal kivesz négy bevásárlószatyrot, és az ajtóhoz viszi őket. Én kövé dermedten állok, és az elmúlt tizenöt másodperc eseményeit próbálom megfejteni. Ez meg mi volt? Miért hagytam, hogy ezt csinálja? Aztán minden tiltakozásom ellenére rá kell jönnöm, hogy ez volt életem legszenvedélyesebb csókja, pedig csak a homlokomra kaptam.

Will már a második kört pakolja ki a kocsiból, amikor Kel és Caulder kiszaladnak a házból, nyomukban anyával. A fiúk átfutnak a szomszédba, hogy megnézzék Caulder szobáját. Will udvariasan kezét nyújt anyának.

– Ön biztosan Layken és Kel édesanyja. Will Cooper vagyok. Itt lakom szemben.

– Julia Cohen – mutatkozik be anya. – Te vagy Caulder bátyja?

– Igen, asszonyom – feleli Will. – Tizenkét év korkülönbség van köztünk.

– Ezek szerint te huszonegy éves vagy? – kacsint rám anya észrevétlenül. Will háta mögül gyilkos pillantást lövellek felé, de ő csak mosolyog és visszafordul a fiú felé.

– Örülök, hogy Kel és Lake ilyen gyorsan találtak maguknak barátokat.

– Én is – feleli Will.

Anya az ajtó felé menet finoman meglök a vállával. Egy szót sem szól, de tudom, mit akar ez jelenteni: áldását adta ránk.

Will az utolsó két szatyrot is kiszedi a csomagtartóból.

– Szóval Lake-nek becéznek. Ez tetszik.

A kezembe nyomja a szatyrokat, és lecsukja a csomagtartó fedelét. Két karját összefonja a mellkasa előtt, és lazán a kocsinak dől.

– Figyelj, Lake! Caulderrel pénteken Detroitba kell mennünk, és vasárnapig ott leszünk. Unalmas családi ügyek – legyint. – De holnap még itt vagyok. Van valami terved estére?

Ez az első alkalom, hogy a szüleimen kívül bárki is Lake-nek szólít. Nem is rossz. Én is a kocsinak vetem a hátamat és Will felé fordulok. Próbálok nyugodtnak tűnni, de valójában majd' szétvet az izgalom.

– Most azt akarod hallani, hogy az égardta világon semmi dologom nincs? – kérdezem.

– Szuper, akkor meg is beszéljük! Fél nyolcra érted jövök.

Mire észbekapok, már sarkon fordult, és elindult a házuk felé. Ekkor eszmélek rá, hogy voltaképpen meg sem kérdezett, szeretnék-e vele randizni, és én nem mondtam igent.

2.

Nem tart soká elmondanom,

Hogy ki is vagyok én.

A hang, amit épp most hallasz,

Nagyjából ez vagyok én.

THE AVETT BROTHERS:

ADJ EGY CSÓKOT! (GIMMEAKISS)

MÁSNAP DÉLUTÁN VÉGIGNÉZEM A RUHATÁRAMAT valami elfogadhatóbb szett után kutatva, de rá kell jönnöm, hogy egyetlen tiszta, időjárásnak megfelelő darabot sem tudok felmutatni. A héten viselteken kívül szinte egyáltalán nincsenek téli ruháim. Végül egy lila, hosszú ujjú blúz mellett döntök, ami a szagteszt alapján viszonylag frissnek tűnik. Gyorsan kisminkelem magam, újra megmosom a fogam, és leengedem a hajam. Néhány tincset begöndöríték. Éppen az ezüst fülbevalómat keresem, amikor kopogást hallok.

Anya jön be, kezében egy halom tiszta törülközővel. Kinyitja a fürdőszobaszekrényt, és egyenként berakosgatja őket.

– Készülsz valahová? – kérdezi.

A kád szélére ülve figyel, ahogy készülődöm.

– Igen, valahová – mosolygok sejtelmesen, és beteszem a fülbevalómat. – Valójában fogalmam sincs, hová megyünk. Még csak bele sem egyeztem ebbe a randiba.

Anya az ajtóhoz sétál, a félfának dől, és a tükörképemet nézegeti. Az apa halála óta eltelt néhány hónap alatt éveket öregedett. Valaha vakító zöld szeme és csodás porcelánbőre volt, most viszont beesett arcából szinte kiállnak az arccsontok, és a szeme alatti sötét karikák elhalványítják az egykori csillogást. Fáradtnak látszik, és nagyon szomorúnak.

– Tizennyolc éves vagy. Azt hiszem, már egy életre elegendő randevúzási tanáccsal láttalak el – mondja. – De azért hadd tartsak egy kis emlékeztetőt! Ne rendelj hagymás vagy fokhagymás fogást, ne hagyj, hogy bármit is belerakjanak a poharadba, és ne feledkezz meg a védekezésről!

– Jaj, anya! – forgatom a szemem. – Tudod, hogy ismerem a szabályokat, és azt is tudod, hogy az utolsó miatt egy percig sem kell aggódnod. Megtennéd, hogy Willnek nem tartasz majd hasonló kiselőadást? Légyszi!

Anya megígéri, hogy visszafogja magát.

– Mesélj valamit erről a fiúról! Dolgozik? Vagy főiskolára jár? Milyen szakra? Ugye nem sorozatgyilkos? – kérdezi.

Bemegyek a szobámba, hogy keressek valami alkalomhoz illő cipőt. Anya utánam jön, és lehuppan az ágyra.

– Valójában szinte semmit sem tudok róla – felelem. – Azt sem tudtam, hány éves, mielőtt te rá nem kérdeztél.

– Az klassz – mondja anya.

– Mi a jó abban, hogy egyáltalán nem ismerem? – értetlenkedek. – Órákat töltök majd el veled, miközben lehet, hogy tényleg sorozatgyilkos.

Az ágyhoz sétálok, és felveszem az egyetlen pár csizmámat.

– Így legalább biztosan lesz miről beszélgetnetek. Erre valók az első randik – nyugtat meg anya.

– Ez igaz – felelem.

Anya világeletemben jó tanácsokkal látott el. Mindig tudta, mit akarok hallani, de inkább azt mondta, amit hallanom kellett. Apa volt az első férfi az életében, ezért sohasem értettem, honnan tud ennyi mindent a randizásról, a fiúkról és a kapcsolatokról. Egyetlen férfi volt az életében, mégis komoly élettapasztalatra tett szert. Azt hiszem, ő egészen egyedül esett.

– Anya! – szólalok meg, miközben belebújok a csizma párjába. – Tudom, hogy még csak tizenhét voltál, amikor megismerted apát. Ritka, hogy az ember ilyen fiatalon megtalálja élete párját. Sosem bántad meg, hogy veled maradtál?

Nem válaszol azonnal. Hanyatt fekszik az ágyamon, kezét a tarkója mögé kulcsolja. Elgondolkodik.

– Nem, nem bántam meg. Olyan persze volt, hogy megkérdőjeleztem a döntésemet, de sohasem bántam meg – válaszolja.

– A megkérdőjelezés mást jelent, mint a megbánás? – kérdezem.

– Mást bizony – feleli. – A megbánás meddő érzelem, mivel olyan múltbeli dologra irányul, amin már nem változtathatunk. A dolgok megkérdőjelezése viszont segít abban, hogy a jövőben semmit se kelljen megbánnunk. Bennem rengeteg kérdés merült fel az apáddal töltött évek során. Az emberek gyakran csak a szívükkel döntenek, pedig a kapcsolatok sokkal többek egyszerű szerelemnél.

– Ezért mondd mindig, hogy az eszemet kövessem, és ne a szívemet? – kérdezem.

Anya felül az ágyon, és megfogja a kezemet.

– Lake, adjak neked egy igazi tanácsot, ami nem arról szól, hogy mit nem szabad enni egy randevún? – kérdezi.

Vajon eddig eltitkolt előttem valamit?

– Hát persze – válaszolom.

Anya hanglejtéséből ekkorra már eltűnt az a bizonyos kioktató él, így a beszélgetésünk inkább tűnik baráti csevejnek, mint komoly anya-lánya tanácskozásnak. Törökülésbe helyezkedik, és mélyen a szemembe néz.

– Három kérdés van, amire egy nőnek igennel kell válaszolnia, mielőtt elkötelezné magát – vág bele. – Ha bármelyikre is nemmel felelnél, akkor jobb, ha gyorsan odébbállsz.

– De hát ez csak randi, egyelőre szó sincs elköteleződésről – nevetek fel.

– Tudom, Lake. De ez akkor is fontos. Ha erre a három kérdésre nem tudsz igennel válaszolni, ne vesztegesd az időd erre a kapcsolatra!

Már éppen nyitnám a szám, hogy visszavágjak, de meggondolom magam. Úgy döntök, hogy többször nem szakítom félbe.

– Az első kérdés, hogy mindig tisztelettel bánik-e veled. A második, hogy ha tudod, hogy húsz év múlva is éppen olyan lesz, mint most, akkor hozzámennél-e feleségül. A harmadik pedig, hogy általa vajon jobb emberré válhatsz-e. Ha találsz valakit, akivel kapcsolatban mindhárom kérdésre igen a válasz, szerencsésnek érezheted magad.

Mély lélegzetet veszek, megpróbálom magamba szívni a hallottakat.

– Ezek elég komoly kérdések – jegyzem meg. – Amikor megismerted apát, te mindháromra igennel feleltél?

– Igen – vágja rá anya. – Méghozzá életünk minden együtt töltött percében.

A szemébe szomorúság költözik. Tudom, mennyire szerette apát. Sajnálom, hogy felhoztam ezt a témát. Gyorsan köré fonom a karjaimat. Szinte lelkiismeret-furdalásom támad, olyan régen öleltem meg utoljára. Ő megcsókolja a fejem búbját, és elmosolyodik. Felállok, és végigsimítok a ruhámon.

– Na? Hogy nézek ki? – kérdezem.

– Mint egy igazi nő – sóhajt fel.

Pontban fél nyolckor kimegyek a nappaliba, és magamhoz veszem a kabátot, amit előző nap kaptam kölcsön. Kinézek az ablakon. Will éppen ekkor lép ki a házukból, ezért én is elindulok az ajtó felé. Már kint állok, mire a kocsijához ér.

– Kész vagy? – kiált át az utca túloldaláról.

– Igen.

– Akkor gyere!

Nem mozdulok. Csak állok a felhajtón karba tett kézzel.

– Mit művelsz? – kérdezi nevetve.

– Azt ígérted, hogy fél nyolcra értem jössz – felelem. – Itt várok.

Elvigyorodik, és beszáll a kocsiba. Kitalat a házuk előtt, beáll a miénk elé úgy, hogy az anyósülés minél közelebb essen hozzám, majd kiugrik, és kinyitja előttem az ajtót. Beszállás előtt még alaposan megnézem magamnak. Laza farmert visel, és fekete, hosszú ujjú inget, ami alatt kirajzolódnak az izmai. Erről eszembe jut, hogy ideje lenne visszaadnom a kabátját.

– Ezt neked hoztam – nyújtom felé.

Gyorsan belebújik.

– Nahát, ez kedves tőled! – nevet fel. – Még az illata is éppen olyan, mint az enyém.

Megvárja, amíg bekötöm magam, aztán becsapja az ajtót, és át-sétál a túloldalra. A kocsiiban ülve sajtszag csapja meg az orromat. Nem az a bűdös, érett sajt, inkább valami friss. Talán cheddar. Megkordul a gyomrom. Kíváncsi vagyok, milyen étterembe visz.

Will beszáll, és a hátsó ülésről egy zacskót emel fel.

– Nem lesz időnk enni, úgyhogy készítettem grillezett sajtos szendvicset – nyújtja át a csomagot egy üveg üdítő kíséretében.

– Nahát! Ilyet sem ettem még! – Álmélkodva nézegetem a vacso-rámat. – És hová sietünk ennyire? Nyilván nem egy vendéglőbe – mondom, miközben lecsavarom a kupakot a palackról.

Will kicsomagolja a saját szendvicset, és beleharap.

– Meglepetés – motyogja teli szájjal.

Szabad kezével megfogja a kormányt, és beindítja az autót. Az evés nem zavarja a vezetésben.

– Mivel én sokkal többet tudok rólad, mint te rólam, úgy gondoltam, hogy ma este megmutatom, milyen vagyok én valójában – mondja.

– Már alig várom – felelem.

Tényleg alig várom.

Amikor végeztünk a szendvicsekkel, a maradékokat visszacsomagolom a zacskóba, és visszateszem a hátsó ülésre. Egy kicsit zavar a csend, ezért a családjáról kezdem faggatni Willt.

– Milyenek a szüleid? – kérdezem.

Mély levegőt vesz. Megijedek, hogy valami rosszat kérdeztem.

– Nem vagyok valami jó csevegő, Lake – mondja. – Ezekről a dolgokról később is beszélhetünk. Most tegyük egy kicsit izgalmasabbá az utazást! – Kacsint, és kényelmesen hátradől az ülésben.

Menjünk, ne beszéljessünk, és tegyük izgalmasabbá az utat! – ismételtetem a fejemben. Remélem, hogy nem értem félre a szándékait. Felnevet, ahogy meglátja az arcomra kiülő döbbenetet. Nyilván leesett neki, hogy teljesen félreértettem a szavait.

– Jaj, Lake, ne izgulj! – mondja. – Csak arra céloztam, hogy ne olyasmikről beszéljessünk, amikről ilyenkor szokás.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Már attól féltem, hogy megtaláltam az első hibáját.

– Rendben – felelem.

– Tudok egy jó játékot – folytatja Will. – Az a neve, hogy „Mit választanál?”. Ismered?

– Nem – rázom meg a fejem. – Ezért azt választom, hogy átengedem neked a kezdés jogát.

– Rendben – mondja, és megköszörüli a torkát. – Szóval... Mit választanál? Leélnéd az életed hátralévő részét karok nélkül, vagy inkább élnél olyan karokkal, amiket nem tudsz irányítani?

Mi van? Egyre inkább úgy érzem, hogy a randi nem az elképzeléseimnek megfelelően alakul. Másrészről viszont ennek is megvan a maga izgalma.

– Lássuk csak! – gondolkodom hangosan. – Azt hiszem, inkább élnék irányíthatatlan karokkal.

– Micsoda? Ez most komoly? Felfogtad, hogy nem tudnád irányítani őket? – csapkod a karjaival a kocsiban. – Lehet, hogy naponta többször felfofoznád magad, vagy felkapnál egy kést és magadba szúrnád.

– Nem is tudtam, hogy itt vannak jó és rossz válaszok – nevettek fel.

– Elég bénán játszol. Na, jó, most te jössz.

– Várj, hadd gondolkozzam! – mondom.

– Neked ezen gondolkodnod kell? – kérdezi.

– Ne piszkáld már! Fél perccel ezelőttig nem is hallottam erről a játékról. Mindjárt kitalálok valamit – felelem.

Kedvesen megszorítja a kezemet.

– Nyugi, csak vicceltem.

Kezét az enyém alá csúsztatja, és az ujjaink összefonódtak. Örülök, hogy ilyen simán megy minden. Mintha mindig is ezt csináltuk volna. Úgy érzem, hogy a dolgok kezdenek jó irányba haladni. Kimondottan tetszik Will humora, és a tény, hogy annyi szomorodással töltött hónap után végre újra szívből tudok nevetni. Tetszik, hogy fogjuk egymás kezét. *Nagyon* tetszik.

– Jól van, kitaláltam egyet – töröm meg a csendet. – Mit választanál: összepisilnéd magad napjában egyszer, teljesen váratlan időpontokban, vagy inkább valaki mást pisilnél le?

– Az attól függ, ki lenne az a más – feleli. – Valamelyik ellenségem, vagy bárki, aki szembejön?

– Bárki – felelem.

– Akkor inkább összepisilném magam – vágja rá gyorsan. – Most én jövök. Mit választanál: inkább lennél százhusz centi magas, vagy kétszázötven centis?

– Kétszázötven – felelem.

– Miért?

– Nem kell megindokolnom. Na, jó, lássuk csak! Mit választanál: meginnál reggelire mindennap négy liter szalonnazsírt, vagy inkább két kiló pattogatott kukoricát vacsoráznál minden este?

– Inkább a popcorn – feleli.

Nem is rossz ez a játék. Az is tetszik, hogy nem egy drága éttermmel akar levenni a lábamról, és az is, hogy fogalmam sincs róla, hová megyünk. Még a ruhámat sem dicsérte meg, pedig az minden

átlagos randi nyitómondata. Jól indul az este. Ha semmi mást nem csinálnánk, mint két órán át kocsikáznánk Mit választanál?-t játszva, akkor is ez lenne életem legjobb randija. De mint kiderül, az este még közel sem ért véget. A szívem nagyot dobban, amikor Will leparkol egy épület előtt, és meglátom a feliratot:

NONE Klub

– Will! – szólok meg idegesen. – Én nem szoktam táncolni.

– *Én* sem – felelte.

Kiszállunk a kocsiból. Nem tudom, ki kezdeményezte, de a kezünk újra összekulcsolódik. Will a sötétben a bejárathoz vezet. Ahogy közelebb érünk, már el tudom olvasni az ajtóra kifüggesztett feliratot:

*Zártkörű slam-est
minden csütörtökön
20-tól zárásig.
A belépés ingyenes.
Slam-bajnokság.
Nevezési díj: 3 dollár.*

Will bemegy anélkül, hogy elolvasta volna a kiírást. Szólok neki, hogy a klub zárva van, de ő szemmel láthatólag tudja, mit csinál. Ahogy az előtérből a terembe lépünk, a csendet hirtelen zsvvaj váltja fel. Jobbra üres színpadot látok, a táncparketten pedig asztalok és székek sorakoznak. Hatalmas tömeg van odabent. Nem messze tőlünk egy tizennégy-tizenöt év körüli fiatalokból álló társaság üldölgél. Will balra fordul, és a terem vége felé indul.

– Ott csöndesebb – mondja.

– Mi az alsó korhatár errefelé a diszkókban? – nézek meglepetten a kölykökre.

– Ma este ez nem táncklub – feleli.

Egy színpad felé néző, félkör alakú boksza ülünk be. Középre csúszok, hogy minél jobban lássak, Will pedig mellém ül.

– Ma slam-est van – folytatja. – Csütörtök esténként zártkörű rendezvényt tartanak. Ilyenkor az emberek slam-bajnokságon vesznek részt.

– Mi az a slam? – kérdezem.

– Költészet – feleli mosolyogva. – Ez az életem.

Ilyen nincs! Itt egy srác, aki megnevettet, és még a költészetet is szereti? Csípjen meg valaki! Vagy inkább mégsem. Ha ez egy álom, inkább nem akarok felébredni.

– Szóval költészet? És hogy megy ez? Mindenki saját verset ír, vagy mások műveit olvassák fel? – kérdezem.

Will hátradől és a színpad felé pillant. Látom megcsillanni a szemében a szenvedélyt, ahogy a kedvenc témájáról beszél.

– Az emberek kiállnak a színpadra, és kiöntik a szívüket. A saját szavaikkal és mozdulataikkal fejezik ki magukat. Egyszerűen fantasztikus! – mondja. – De itt biztosan nem fogsz Dickinsont vagy Frostot hallani.

– Ez valami verseny? – kérdezem.

– Ezt nem könnyű elmagyarázni – feleli. – Minden klubban másképp működik. A zsűri általában véletlenszerűen kiválaszt néhányat a jelentkezők közül a közönség soraiból, aztán pontozza az előadásokat. Az győz, aki aznap este a legtöbb pontot kapja. Itt legálábbis így működik a dolog.

– Te is szoktál szerepelni? – kérdezem.

– Néha. Néha inkább zsúrizek, de olyan is van, hogy csak hallgatom a többieket.

– Ma este fellépsz?

– Nem. Ma csak egyszerű néző leszek. Per pillanat nincs kész művem, amit előadhatnék.

Egy kicsit csalódott vagyok. Szerettem volna a színpadon látni. Bár még mindig nem tudom pontosan, mi az a slam, kíváncsi lennék, mire képes odafent.

– Kár! – sóhajtok fel.

Néhány percig csendben figyeljük a tömeget, aztán Will egyszer csak meglök a vállával.

– Kérsz valamit inni? – kérdezi.

– Persze – felelem. – Egy kakaó jólesne.

– Kakaó? – bámul rám felhúzott szemöldökkel. – Tényleg?

– Igen – bólintok. – Jéggel kérném.

– *Hát, jó* – mondja, és kicsusszan a bokszból. – Egy jeges kakaó rendel.

Amíg Will a pultnál áll, a színpadon feltűnik a műsorvezető, hogy feldobja a hangulatot. A teremnek az a része, ahol mi ülünk, szinte üres, ezért furcsán érzem magam, ahogy együtt kiabálok a többiekkel, hogy „Igen!”. Inkább lejjebb csúszok a székekben, és úgy döntök, hogy az est további részében inkább csendes hallgatóság leszek.

Amikor a műsorvezető bejelenti, hogy kiválasztják a zsűri tagjait, a tömeg hirtelen felmorajlik. Mindenki a bírák közé szeretne kerülni. Végül véletlenül kiválasztanak öt embert, és egy külön asztalhoz ültetik őket. Mire Will visszatér az italokkal, már egy bizonyos „áldozatot” keresnek a közönség soraiban.

– Mi az az „áldozat”? – kérdezem.

– Valaki, aki segít felkészülni a zsűrinek.

Will becsúszik mellém a bokszba, és most valahogy még közelebb kerül hozzám, mint az előbb.

– Valaki előad egy rövid műsort, ami nem a verseny része, hogy a bírák gyakorolhassák rajta a pontozást – magyarázza.

– Ilyenkor csak úgy kiválasztanak valakit? És mi lett volna, ha engem szólítanak? – kérdezem riadtan.

– Akkor improvizálnod kellett volna – mosolyodik el.

Iszik egy kortyot, majd hátradől a székben, és a sötétben kitapogatja a kezemet. Az ujjaink ezúttal nem kulcsolódnak össze. A kezemet a combjára helyezi, és ujjbegyével körözni kezd a csuklómon. Finoman végigsimítja egyenként az ujjaimat, és végigcirógatja a kezemet. Ahogy a bőrömhöz ér, mintha apró áramütéseket éreznék.

– Lake! – suttogja, miközben ujjai fel-alá járnak a csuklóm és a kézfejem között. – Nem tudom, mi fogott meg benned ennyire... de nagyon tetszel nekem.

Ujjait az enyémelek közé fűzi, és a színpad felé fordul. Szabad kezemmel a poharamért nyúlok, és egy hajtásra kiiszom a tartalmát. A jég kellemesen bizsergeti az ajkamat, és lehűt egy kicsit.

A színpadon egy 25 év körüli nő jelenik meg. Sajat művel készült, a címe: Kék pulóver. A fények elhalványulnak, és a reflektorok a nőre irányulnak. Felveszi a mikrofont, és a padlóra meredve előre lép egyet. A terem elcsendesedik, és csak a nő kihangosított légzése hallatszik. Még mindig a földre meredve felemeli a mikrofont és ujjával dobolni kezd rajta. Úgy hangzik, mint a szívdobogás. Azon kapom magam, hogy lélegzet-visszafojtva figyelem őt.

Bumm Bumm

Bumm Bumm

Bumm Bumm
Hallod ezt?

(a „hallod” szót egy kicsit elhúzza)

Ez a szívdobogásom.

(újra ütögetni kezdi a mikrofont)

Bumm Bumm
Bumm Bumm
Bumm Bumm
Hallod ezt?
Ez a **te** szívdobogásod.

(egyre gyorsabban és hangosabban beszél)

Október **első** napja volt.
A **kék** pulóverem volt rajtam, az, amelyiket a **Dillard's**-nál
vettem. Az a **duplán szegett a lyukacsos** ujjal,
amin átdughattam a **hüvelykujjamat**,
hogy ne fázzon a kezem,
ha nem akartam **kesztyűt** húzni.
Ugyanaz a pulóver, amiről azt mondtad, hogy úgy ragyog tőle
a **szemem**, mint a **csillagok** fénye az **óceánban**.
Aznap éjjel azt mondtad, **örökké** szeretni fogsz...

Istenem!
Szerettél
te

engem

valaha?

December első napja volt.

A **kék** pulóverem volt rajtam, az, amelyiket a **Dillard's**-nál

vettem. Az a **duplán szegett a lyukacsos** ujjal,

amin átdughattam a **hüvelykujjamat**,

hogy ne fázzon a kezem,

ha nem akartam **kesztyűt** húzni.

Ugyanaz a pulóver, amiről azt mondtad, hogy úgy ragyog tőle

a **szemem**, mint a **csillagok** fénye az **óceánban**.

Elmondtam, hogy három hete **késik**.

Azt **felelted**, ez a **sors** keze.

Aznap éjjel azt mondtad, örökké szeretni fogsz...

Istenem!

Szerettél

te

engem

valaha?

Május első napja volt.

A **kék** pulóverem volt rajtam, de a **dupla szegés** már **elrongyolódott**, és minden fonalszál **megfeszült**, ahogy az egyre

növekvő hasamat körülölelte. **Tudod**, melyikről beszélek, igaz?

Arról, amelyiket a **Dillard's**-nál vettem. Az a **lyukacsos** ujjú,
amin átdughattam a **hüvelykujjamat**, hogy ne fázzon a kezem,

ha nem akartam **kesztyűt** húzni.

Ugyanaz a pulóver, amiről azt mondtad, hogy úgy ragyog tőle

a **szemem**, mint a **csillagok** fénye az **óceánban**.

UGYANAZ a pulóver, amit **LETÉPTÉL** rólam,

ahogy a földre löktél.

Ribancnak nevezted,
azt mondtad,
nem *szeretsz* már
soha többé.

Bumm Bumm
Bumm Bumm
Bumm Bumm

Hallod ezt? Ez a szívdobogásom.

Bumm Bumm
Bumm Bumm
Bumm Bumm

Hallod ezt?

Ez a *te* szívdobogásod.

(Hosszú csend következik. A lány a hasán dobol az ujjával, arcán könnyek gördülnek le.)

Hallod ezt? Persze hogy nem. Ez a méhem csendje.

Mert te

LETÉPTED

RÓLAM

A

PULÓVEREMET!

A termet újra fény tölti meg. A közönség felhördül. Én mély levegőt veszek, és letörölöm a könnyeimet. Hihetetlen, mennyire a hatása alá vonta a hallgatóságot pusztán a szavaival. Pusztá *szavakkal*. Máris függővé váltam, és alig várom a folytatást. Will átkarolja a vállamat, és ezzel a mozdulattal visszaránt a valóságba.

– Hogy tetszett? – kérdezi.

Fejemet a vállára hajtom, és csak bámuljuk a tömeget. Állát a fejem búbján pihenteti.

– Hihetetlen volt – suttogom.

Végigsimítja az arcom és megcsókolja a homlokomat. Behunyom a szemem, és arra gondolok, milyen hirtelen fordulatot vehetnek az ember érzelmei. Három napja még szomorú és elkeseredett voltam, ma reggel viszont hónapok óta először vidáman ébredtem. Sebezhetőnek érzem magam. Próbálom palástolni az érzelmeimet, de úgy érzem, hogy mindenki számára nyitott könyv vagyok, és ez nem tetszik. Olyan, mintha én is a színpadon állnék, és kiönteném a szívem, de ennek még a gondolata is halálra rémít.

Ott ülünk összeölelkezve, és hallgatjuk az előadásokat. A költészet éppolyan hatalmas és felvillanyozó, mint maga a közönség. Soha életemben nem sírtam és nevettem ennyit. A költők új világokba repítenek bennünket, és ezáltal minden alkalommal egy egészen más szemszögből látjuk a dolgokat. Anyák vagyunk, akik elvesztették a magzatukat, fiúk, akik meggyilkolták az apjukat, és kölykök, akik az első füves cigijük után befaltak *öt tányér* szalonnát. Úgy érzem, közel állok ezekhez az emberekhez és a költészetükhöz. Ráadásul Willhez is közelebb kerültem. Elképzелhetetlennek tartom, hogy lenne bátorsága kiállni arra a színpadra, és kitárni a lelkét, ahogy a többiek is tették. Látni akarom. *Látnom kell*, ahogy megteszi.

A műsorvezető az utolsó előadót szólítja. Will felé fordulok.

– Nem teheted meg velem, hogy elrángatsz ide, és nem mész fel a színpadra. Kérlek szépen, jelentkezz! Kérlek, kérlek! – duruzsolom a fülébe.

– Ne csináld ezt, Lake! – dől hátra. – Mondtam már, hogy mostanában nem írtam semmi újat.

– Akkor adj elő valami régebbit! – javaslom. – Vagy talán *megrémít*, hogy ennyi ember előtt kell szerepelned?

Megrázza a fejét.

– Nem a tömegtől félek – mondja –, csak *egyetlen* embertől.

Hirtelen elfog a vágy, hogy megcsókoljam, de későbbre halasztom, és inkább folytatom a kérlelést. Kezeimet összekulcsolom az állam alatt.

– Hadd ne kelljen könyörögnöm! – kérem.

– De hát már most is azt csinálsz – feleli.

Pár pillanatig habozik, majd leveszi karját a vállamról és előredől.

– Jól van, rendben – vigyorog rám, és a zsebébe nyúl. – De ne felejts el, hogy te akartad!

A műsorvezető az utolsó forduló jelentkezőit toborozza. Will előveszi a tárcáját, feláll és feltartott kezében meglobogtat három egydollárost.

– Beszállok – kiáltja.

A műsorvezető körülnéz a teremben a hang forrása után kutatva.

– Hölgyeim és uram! – szólal meg. – Ez nem más, mint a mi szeretett Will Cooperünk. Örülök, hogy csatlakozol hozzánk.

Will átverekszi magát a tömegen, és elfoglalja helyét a színpadon, a reflektorfényben.

– Mi a mai versed címe? – kérdezi a műsorvezető.

– Halál – feleli Will.

A tömeg fölött rám pillant, szemében kialszik a mosoly, és belekezd.

Halál. Az egyetlen elkerülhetetlen dolog az életben.

Senki sem *beszél* róla,

mert *elszomorodnának* tőle.

El sem akarják **képzeln**i, milyen lenne az élet

nélkülük,

szeretteik mind meggyászolják őket,

majd tovább *lélegeznek*.

El sem **akarják** képzelni, milyen lenne az élet

nélkülük.

A gyermekeik tovább **nőnek,**

megnőszülnek,

megöregednek...

El sem tudják **képzeln**i,

hogyan mehet tovább az élet

nélkülük.

Tárgyaikat *kiárusítják,*

az orvosi jelentést *lezárják.*

Nevük attól fogva nem más, mint pusztá *emlék.*

El sem **akarják képzeln**i,

hogyan mehet tovább az élet

nélkülük, így hát **ahelyett,** hogy bátran szembenéznének vele,

inkább **kerülik** a témát, **reménykednek** és **imádkoznak,**

hogya a halál **valahogy...**

elkerülje őket.

Elfelejtse őket,

és átsuhanjon a **következőre** a sorban.

Nem, bele sem **akartak** gondolni,

hogyan mehetne tovább az élet...

nélkülük.

De a halál

nem

feledkezett meg róluk.

Ehelyett egy ködből előbukkanó kamion

képében kellett szembenézniük vele.

Nem.

A halál nem *feledkezett* meg *róluk*.

Bárcsak felkészültek volna rá, *belenyugodtak*

volna az *elkerülhetetlenbe, terveket* szöttek volna,
és megértették volna, hogy nemcsak a *saját* sorsukért felelnek.

Bár jogilag tizenkilenc évesen már felnőttnek számítottam,

úgy éreztem, hogy még

csak

tizenkilenc vagyok.

Egy *felkészületlen*

és *megrendült* fiú,

akinek hirtelen egy hétéves gyerek *minden gondja* a nyakába
szakadt.

Halál. Az egyetlen elkerülhetetlen dolog az *életben*.

Will kilép a reflektorfényből és lemegy a színpadról, még mielőtt a zsűri pontozhatná. A szívem mélyén abban reménykedem, hogy csak lassan jut majd vissza hozzám a tömegem keresztül, és így lesz időm feldolgozni a hallottakat. Fogalmam sincs, hogyan kellene reagálnom. Fogalmam sem volt róla, hogy ez az élete. Hogy számára tényleg minden Caulder körül forog. Az előadása elkápráztatott, de a szavai teljesen letaglóztak. Kézfejemmel gyorsan letörlöm a könnyeimet. Nem tudom, miért is sírok pontosan. Will szüleit gyászolom, sajnálom őt a rá szakadt felelősség miatt, vagy egyszerűen csak

az érintett meg, hogy ennyire őszinte volt. A halálnak és a veszteségnek azt az oldalát ragadta meg, amivel senki sem foglalkozik, csak akkor, ha már túl késő. Azt az oldalát, amit sajnos én is jól ismerek.

Az a Will, aki felment a színpadra, már nem ugyanaz a szememben, mint aki most közeledik felém. Zavarodottság és döbbenet vesz rajtam erőt. Ő olyan csodálatos!

Észreveszi, hogy a könnyeimet törölgetem.

– Figyelmeztettek – mondja, miközben visszacsúszik mellém a boksza.

Felveszi a poharát, iszik egy kortyot, és a szívószállal kevergetni kezdi a jégkockákat. Nem tudom, mit mondjak neki. Az összes lapját kiterítette elé.

Az érzelmeim hirtelen átveszik az uralmat a tetteim felett. Megfogom a kezét. Leteszi a poharát, halványan rám mosolyog, és várja, hogy megszólaljak. Amikor látja, hogy képtelen vagyok rá, kezével letörli a könnyeimet, és végigsimítja az arcomat. Nem értem, hogy lehet ilyen erős kötelék kettőnk között. Minden olyan gyorsan történik. Kezemet az övére teszem, a számhoz emelem, és finoman megcsókolom a tenyerét. Egy percre sem vesszük le egymásról a szemünket. Megszűnik körülöttünk minden zaj, mintha csak mi ketten lennénk az egész teremben.

A másik kezét is az arcomhoz emeli, és lassan előrehajol. Ahogy behunyam a szemem, egyre közelebb érzem magamhoz a lehetét. A szája egy pillanatra az enyémhez ér. Lassan megcsókolja az alsó ajkamat, majd a felsőt. Ajka hideg és nedves az italtól. Közelebb hajolok hozzá, hogy viszonzzam a csókját, de ő elhúzódik tőlem.

Kinyitom a szemem. Will rám mosolyog. Kezét még mindig az arcomon pihenteti.

– Türelem! – suttojja.

Behunyt szemmel felém hajol, és lágy csókot lehel az arcomra. Én is behunyam a szemem, és mélyeket lélegzem, hogy lenyugtassam magam. Szeretném azonnal átölelni és hevesen megcsókolni. Nem értem, honnan van ekkora önfegyelme. Homlokát az enyémhez nyomja, és végigsimít a karomon. Amikor kinyitjuk a szemünket, találkozik a pillantásunk. Hirtelen megértem, mit érezhetett anya tizennyolc évesen, amikor rádöbbsent, hogy apát a sors rendelte neki.

– Húha! – sóhajtok fel.

– Bizony! – feleli Will. – Húha!

Csak bámuljuk egymást. A tömeg újra felmorajlik, amint a műsorvezető bejelenti az eredményhirdetést. Will kézen fog.

– Menjünk! – suttogja.

Ahogy mászunk kifelé a bokszból, úgy érzem, mintha a testem gépiesen, magától mozogna. Még sohasem volt ilyesmiben részem. *Soha*. Kézen fogva átvágunk a hömpölygő tömegen. A parkolóba érve, a hűvös michigani levegőn döbbenek rá, mennyire felhevült a bőröm. Odakint egészen felfrissülök. Vagy lehet, hogy ez csak az izgalom? Szeretném, ha ez az utóbbi két óra a végtelenségig ismétlődne.

– Nem akartál volna még maradni? – kérdezem.

– Lake, az utóbbi napokban végig utaztál és dobozokat pakoltál. Pihenésre van szükséged – feleli.

A „pihenés” szó hallatán önkéntelenül ásítok egyet.

– Jól hangzik – mondom.

Kinyitja előttem a kocsiajtót, de mielőtt beszállnék, magához húz és szorosán átölel. Percekig állunk összefonódva. Magam is meglepődöm azon, milyen könnyen hozzá tudnék szokni ehhez. Világéletemben tartózkodó voltam, de Will olyan érzéseket váltott ki belőlem, amelyek létezéséről eddig nem is tudtam.

Egy darabig így álldogálunk, aztán szétrebbenünk és beszállunk az autóba. Ahogy Will kihajt a parkolóból, homlokomat az ablaküvegnek nyomva figyelem, amint a klub egyre kisebbre és kisebbre zsugorodik.

– Will! – suttogom a távolodó épületet figyelve. – Köszönöm ezt az estét!

Megfogja a kezem, én pedig mosollyal az ajkamon álomba merülök. Arra ébredek, hogy Will kinyitja az ajtót. Már a felhajtónkon állunk. Kisegít a kocsiból. Nem is emlékszem, mikor aludtam el utoljára utazás közben. Willnek igaza volt: tényleg hullafáradt vagyok. Megdörzsölöm a szemem és ásítok egyet. Az ajtó előtt átöleli a derekamat, én pedig az ő vállát. A testünk tökéletesen összesimul. Ahogy a lehelete a nyakamat simogatja, borzongás fut végig rajtam. Hihetetlen, hogy mindössze három napja találkoztunk először. Olyan, mintha ezer éve együtt lennénk.

– Gondolj bele – mondom –, három teljes napig távol leszel. Az majdnem annyi idő, mint amióta ismerjük egymást.

Nevetve közelebb húz magához.

– Ez lesz életem leghosszabb három napja – feleli.

Mivel jól ismerem anyát, sejtem, hogy figyel bennünket, ezért nem bánom, hogy a búcsúcsók mindössze egy gyors puszira sikeredett. Will lassan elindul hátrafelé, ujjai kicsúsznak az enyéim közül, míg végül minden érintkezés megszűnik közöttünk. Figyelem, ahogy visszaül a kocsiba. Már beindította a motort, amikor hirtelen meggondolja magát és letekeri az ablakot.

– Figyelj, Lake! Nagyon hosszú út vár rám hazáig. Jól jönne még egy csók útravalónak.

Nevetve odalépek a kocsinhoz, és az ablakhoz hajolva várom a következő villámpuszit. Ehelyett kezét a nyakam mögé csúsztatva

finoman magához húz, és ajkaink összeérnek. Ezúttal egyikünk sem fogja vissza magát. Csókolózás közben ujjaimmal a hajába túrok a tarkóján. Nagy önuralom kell hozzá, hogy fel ne rántsam a kocsiajtót, és az ölébe ne üljek. Olyan, mintha egy fal lenne köztünk. Ideje szétválni, de nehezen tudunk elszakadni egymás ajkától.

– A csudába! – suttogja. – Ez egyre jobb lesz.

– Három nap múlva találkozunk – nyugtatom meg. – Vezess óvatosan hazafelé!

Utoljára megcsókolom, és vonakodva elhúzódok az ablaktól. Will lehajt a feljárónkról, át a saját házuk elé. Szeretnék utánaszaladni, és újra megcsókolni, de ellenállok a kísértésnek. Elindulok az ajtó felé.

– Lake! – kiált utánam. Becsapja a kocsiajtót, és mosolyogva odaszalad hozzám.

– Elfelejtettem elmondani valamit – szólal meg, miközben újra átölel. – Gyönyörű vagy ma este.

Pusztit nyom a fejemre, és elindul visszafelé. Ezek szerint tévedtem, amikor azt hittem, hogy nem szeretem a bókokat. *Hatalmasat* tévedtem. Mielőtt bemegy az ajtón, utoljára visszafordul és rám mosolyog.

Ahogy sejtettem, anya még nem alszik. A kanapén ül és olvas.

– Na, milyen volt? Mégsem sorozatgyilkos? – kérdezi tettetett közönnyel, amikor belépek az ajtón.

Én csak vigyorgok, mint a vadalma. Lerogyok a szemközti fotelbe, és hatalmasat sóhajtok.

– Igazad volt, anya – mondom. – Tényleg *imádom* Michigant.